

שמעתא למיקתא

גליון נג' - פ' צו ה'תשע"א / קהילת "חניכי הישיבות" - רמות ב'

הנותן משלוח מנות למי שאינו מברך האם עובר על לפני עור לא תתן מכשול

א. משלוח מנות ומתנות לאביונים. ב. לפני עור בנתינת מאכל לחשוד על הברכה. ג. אין כוונתו להכשיל. ד. יש לתלות שיתנו לאחרים.

א. משלוח מנות ומתנות לאביונים

כתב השו"ע (סי' תרצ"ד סעי' ד) מצוה לתת מתנות לאביונים בפורים, שתי מתנות לשני עניים, וכל המרבה הרי זה משובח. ובליאר בהתעוררות בתשובה (סי' תצ) שעיקר טעם מצות מתנות לאביונים הוא כדי שיהיה לו במה לשמוח בפורים. והכת"ס (יו"ד סי' קיב ד"ה ויעיין) כתב שהוא משום שמחה. ועיי' בזה בגליון קל"ד.

וכתב עוד השו"ע (סי' תרצ"ד סעי' ד) שחייב כל אדם ליתן לפחות שתי מתנות לשני עניים (דהיינו מתנה א' לכל א'). ומצוה לשלוח ביום הפורים שתי מנות לרעהו.

ועיי' במנות הלוי (לרבו של האר"י ז"ל מגילת אסתר פ"ט, פסי יט) שהטעם של מצות משלוח מנות הוא כדי להרבות השלום והרעות. ולכאורה לפי דעתו לא בעינן לשלוח דוקא מידי דאכילה. מאידך לדעת התרה"ד (סי' קצ"א) הטעם הוא כדי שיהא לכל אחד צורכי סעודת פורים כדן. ולפי"ז יש לתת דוקא מידי דאכילה. ועיין בחת"ס (או"ח סי' קצ"ג) שכתב שמדברי הרמ"א (שם) נר' שפסק כהמנות הלוי, אולם הפרי"ח (שם) חולק על הרמ"א ע"פ דברי התרה"ד הנ"ל. ועיי' בבנה"ג (שם הגב"י סי' ק) שנתפסט לתת במשלוח מנות מיני מאכלים.

ויש לדון בשאלה מצויה, האם מותר לתת משלוח מנות גם לשכן וכדו' שאינו מברך על אכילתו.

ב. לפני עור בנתינת מאכל לחשוד על הברכה

והנה לכאורה בכה"ג נמצא עובר על איסור לפני"ע, וכמו שפסק השו"ע (סי' קסט סעי' ב) שאסור ליתן לאכול אלא למי ש"יודע" שיברך דאם לאו איכא משום לפני עור. [ועיי' בביאור הלכה (שם) שכתב שאפשר שחוקת כשרות סגי לזה. אולם לפי התורה שלמה (שאלה תז) שנקט שהדין דיש תקנה לא סמכין על חוקת כשרות אפשר דה"ה הכא].

ואפילו אם להמקבל יש לו אוכל משלו מ"מ איכא משום לפני"ע, שהרי מזמין לו סיבת המכשול במתנה, והרי בחינם אין מזומן אצלו. וכ"כ המאירי (ע"ז ו: ד"ה כל מה) וכן נר' מהמ"ב (סי' קסג סי"ק יב), וכ"כ באג"מ (ח"ה סי' ג אות ה) ועוד.

ואע"פ שהמ"ב (סי' קסט סי"ק ה) פליג על דברי המחבר, מ"מ היינו היכן שלא יודע אם יברך, אבל כשיודע בו שלא יברך בזה אסור לכ"ע [ועיי"ש הדין כשנותן לו בתורת צדקה. ועיין באג"מ (או"ח ח"ה סי' יג - ו), ואכמ"ל].

ג. אין כוונתו להכשיל

אלא דלכאורה יש לומר שבנידון דידן אם כוונתו גם לקרב לב השני לחזור בתשובה מותר לתת אף למי שידוע שלא מברך. וכן מצאנו בריטב"א (קדושין לב. ד"ה הא) דלפני"ע כיון שהוא לאו כולל לא מחמירין כולי האי ושרינן כדי לנסות את השני ולהדריכו בדרך ישרה, ע"כ. ולכא"פ מצינו ראייה לזה בש"ס תענית (כ"א - כ"ב). לגבי הא דשדר אב"י וכו', עיי"ש. ו"כענין" זה כתב בחידושי רע"א (יו"ד סי' קפ"א) שאישה המקיפה את הגדול, באופן שבלא"ה יקפץ את עצמו, אינה עוברת על לפני"ע שהרי מצילתו מעבירה. וכ"כ בחלקת יעקב (ח"א סי' כג אות ה).

שו"מ שכי"כ בתשובות והנהגות (ח"ב ס"ה קלה) בענין נתינת מאכל למי שאינו מברך דאם יש משום דרכי שלום מותר. ומיהו עכ"פ יציע לו לכסות ראשו ולברך, ואף שלא יברך בשב ואל תעשה אינו חייב למנוע ממנו, ע"כ. וכן מבאר במנחת שלמה (ח"א סי' לה אות א), ועיין באג"מ (או"ח ח"ה סי' יג אות ה), בשבט הלוי (ח"ד סי' יז) ובקריינא דאגרתא (ח"א סי' קמ"א).

[ומה שכתב בתשובות והנהגות שאם לא מברך עובר בשו"א"ת, זה אפשר לרש"י (ברכות לה: ד"ה גו"ל) דס"ל שהאיסור לאכול בלא ברכה הוא משום שגו"ל את "ברכות" של הקב"ה, אולם המהרש"א (שם לה: ד"ה ל"ק) דחה דברי רש"י וכתב שגו"ל ממש דבר שאוכל ממנו, דקודם הברכה הוא של הקב"ה, וא"כ נמצא שעובר בקום ועשה].

ד. יש לתלות שיתנו לאחרים

ולכאורה יש לומר עוד טעם להתיר. והיינו כי ב"הרבה" מקרים איכא משום "דרכי שלום", כגון שנותן לכל שכניו ולו אינו נותן ומבואר ברמב"ן (ע"ז טו: ד"ה אלו), וברשב"א (גיטין ס"א:) דבכה"ג יש חשש איבה ובנד"ד י"ל דאף ר"ת שהרמב"ן דחה שם יודה]. ועיי' בגיטין (ס"א) שהתירו מפני דרכי שלום לתת סיבת המכשול כל שיש "צד" אפילו "שאינו מצויה" שלא יכשל (אבל אם הצד היתר מצוי שרי אף ללא הטעם על דרכי שלום). וכן פסק המ"ב (סי' שמו סי"ק ה) דאסור להשאיל לאדם כלי מלאכה אם הוא חשוד לעשות בהם מלאכה בשבת, אם לא שיש לתלות שיעשה בהם מלאכה היתר ודוקא בדבר המצוי, אבל אם מלאכה ההיתר אינה מצויה, אין תולין בה אם לא מפני דרכי שלום.

ועיין באמרי יושר (ח"ב סי' קטו אות ה) דפירש דלאו דלפני"ע קיל, וכל דאפשר למיתלי שחבירו לא יעשה איסור תלינן. וכן נקט בבית שלמה (או"ח ח"א ס"ה לה ד"ה אבל). ועיין בחזו"א (שבועות סי' יב אות ט ד"ה ונראה). וא"כ בנד"ד יש לומר דשרי, דלכאורה איכא צד שהמקבל לא יאכל את המשלוח מנות אלא ימסרנו לאחרים שאינם חשודים שלא לברך.

מיהו יש לדחות שהתליה המוזכרת בענין דרכי שלום היא ב"גוף הדברי", שהוא ראוי לשמוש של היתר (עיי' לעיל בשם המ"ב), ומ"מ אינו מוכרח ד"ל שאינו בדוקא, ומה שנקטו כן הוא משום דהתם לא שייך שמא יתן לאחר שהרי השאלו ממנו וכן מבואר בדברי הגרש"א זצ"ל (שש"כ פ"כ"ה הגה עה). ועיין באמרי יושר (שם אות ה), ובתשובות והנהגות (ח"א ס"ה תמ"ב).

מסקנא דדינא-

העולה לדינא, מותר לתת מאכלים לצורך משלוח מנות ומתנות לאביונים למי שהוא חשוד שלא לברך כי יש לתלות שיתנו לאחרים או מפני דרכי שלום או כדי לקרבו לדת.

עבודת יום הפורים

כהקדמה לכל עבודת הפורים, יש להביא דברי הג"ר חיים ברים זצ"ל (מרבה חיים, קונטרס פורים עמ' כד) "עיצומם של ימי הפורים האלו רמים ונשגבים עד למאד ואיש בער לא ידע ולא יבין את זאת, ההסתר מרובה בהם על הגלוי כל כולה עטויה חביון עוז ותעצומות, כסוי על גבי כסוי, המעייץ בספה"ק תפעם רוחו בקרבו ויראה וישתומם כמה גדולה השעה, כל שעה ושעה מימי הפורים מכילים בקרבם אוצרות פז של השגות וקניינים רוחניים נעלים, ורק קוצר המשיג מחפה ומכסה את רוחב המושג, אדם קטן ושפל מול אורות עליונים והשגות בלתי מצויים".

די במילים אלו לראות את גדלותו ומעלתו של יום קדוש ונשגב זה. ובאמת שעבודת יום הפורים מורכבת מפרטים רבים, וכדי לקיים כולם בשלמות הראויה נדרשת הכנה רבה, יחד עם התפילה שנוכח לעבוד ולעשות את המוטל עלינו בשלמות הראויה. בשורות הבאות יובאו שביבים קצרים מעבודת היום.

תענית אסתר

בספר קב הישר (פרק צז) הביא טעם לתענית אסתר בשם המגיד שגילה לבית יוסף, שהוא כדי שלא יבוא לידי חטא ע"י שמחת פורים. וכתב בספר מערכי לב (להג"ר משה שוואב זצ"ל, פורים עמ' ריח) "על מנת שיתקדש האדם ע"י יום הפורים - הזמן של השמחה הגדולה ביותר - זקוק הוא להכנה. וקבעו חז"ל את ההכנה על ידי תענית אסתר בערב פורים... אמנם כדי שיהיה אפשר לערוך יום של שמחת הגוף, ללא שיעבור האדם מן השמחה אל ההוללות ח"ו, עד שיוכל גם לעבור על איסורים דאורייתא לחבירו, ולבזבז לריק יום כה גדול וכה נורא, אי אפשר ללא הקדמה של התענית. ורק לאחר שהתענה טרם שבא לשמוח שמחת גוף, ופעל בעצמו שאין לו לא אכילה ולא שתיה כי אם בציווי ורצון ה', אזי גם בעת שמחתו יודע הוא כיצד לקבלה וכיצד לנהוג בה בדרך נעלית". ויה"ר שנוכח לנצל את ההתעלות הראויה מן התענית, ולהכין עצמנו בזה לשמחת יום הפורים. [עוד בענין תענית אסתר יעויין בקונטרס "עבודת יום הפורים"].

פרשת זכור

הנה כתב בספר החינוך (מצוה תרג) דהטעם שקבעו לקרוא פרשת זכור לפני פורים הוא כיון שהוא מענינו של היום, כי המן הרשע היה מזרע עמלק. וכבר ידוע מה שהאריכו הספרים שעיקר מחיית עמלק היא מחיית הרע שבעולם, ותחילת הדרך לזה היא ע"י שימחה כל אחד את הרע שבקרבו.

וכמו שכתב בספר מערכי לב (עמ' קס) "חז"ל שהורונו את הדרך כדי להתעלות במדרגות ולהגיע אל התכלית, הורונו כי הדרך המוליכה אל שמחת פורים, היא מצות מחיית עמלק, שתוכנה מחיית הרע. וכשם שלפני השלימות והשמחה הכללית שלעתיד לבוא מבואר בקרא (עובדיה א, כא) כי יקדם להם "ועלו מושעיים בהר ציון לשפוט את הר עשיר", כך הורו חז"ל שלפני השמחה הפרטית חייבת להיות שבירת היצר - מחיית עמלק. ומכאן שכל שמחה שלא קדמה לה שבירת היצר, אין שמה שמחה. וכל הענינים החיצוניים הנראים כשמחה, אינם אלא איבוד של יום קדוש שבספרים הק' העמידוהו כיום של מעין תחיית המתים (עיי' מחשבות חרוץ מר' צדוק הכהן סו"ס יט)". ומתבאר שמחיית עמלק הנעשית לפני פורים היא גם כהכנה לשמחת היום, שהרי אין שמחה אלא ע"י שלמות, וזהו רק ע"י שהאדם שלם עם יצרו. ויעויין עוד בקונטרס בעניני ימי הפורים (להג"ר חנוך קלרנשטיין זצ"ל עמ' עט) שהארץ שענין עמלק הוא להפריד את הרוחניות מהגשמיות והיינו למנוע מההשגות שבראש להכנס ללב, וסיים "וי"ל עוד, דלכן חודש אדר שהוא זמן של מחיית עמלק "מרבית בו בשמחה", והיינו כי עמל"ק הוא מלשון מעק"ל, ותפקידו להחזיר עקמומיות בלבבות בני ישראל, וע"י מחיית עמלק זוכין להיות ישר ולא עקום, וכבר נאמר "לישרי לב שמחה".

קריאת המגילה

כתב הרמב"ם (בהקדמה ליד החזקה, בהקדמה לפרטי הספרים) "שהנביאים עם בית דין תקנו וצוו לקרות המגילה בעונתה, כדי להזכיר שבחיו של הקב"ה ותשועות שעשה לנו והיה קרוב לשועינו, כדי לברכו ולהללו, וכדי להודיע לדורות הבאים שאמת מה שהבטיחנו בתורה כי מי גוי גדול אשר לו אלקים קרובים אליו כה' אלקינו בכל קראינו אליו".

האם הקורא פרשת זכור מתוך חומש יצא יד"ח

א. זכירת מעשה עמלק

שינוי במגילה (יח). תניא "זכור" יכול בלב כשהוא אומר "לא תשכח" הרי שכחת הלב אמור הא מה אני מקיים זכור בפה.

ועיין ברמב"ם (עשה קטז לאוינו נט), בסמ"ג (עשה קטז לאור רכז) וכן בסמ"ק (לאו כג) ובחינוך (מצוה תרג ותר) שדעתם יש עשה "לזכור" מעשה עמלק ולא ש"לא לשכוח" מעשה עמלק, על כן השוכח מעשה עמלק עובר בעשה ולא. ועיין בגר"פ לר"ס"ג (ח"ג פרשה סא ד"ה ולכן).

[ועי' במלבי"ם (דברים שם) שכתב שלא שייך להזהיר על שכחה שהרי היא באה מעצמה ואיך יהיה עובר ע"ז בלאו ואם שצוה ש"כ"י יהיה בזכרונו עד שלא יבא לשכחה א"כ הוא עשה לזכור בפה תמיד מעשה עמלק וז"ש בספרי יכול בלב וכו'. אולם לפי מה שכתב החרדים (פ"יב אות כא) שהאיסור שכיחה היינו "שלא להסיר מלבבנו" אין קושיתו קושיא, שהרי אין הזהרה על החוש אלא שאנו לא נעשה תחבולות לשכוח וכמו שמצאנו כעין זה במנחות (צט): לגבי איסור שכיחת ת"ת, ועיין עוד בגר"פ לר"ס"ג (ח"ג פרשה סא ד"ה זכר) מה שכתב בנוגע לקושיא הנ"ל].

ב. מצוה תמידית או פעם בשנה

ועי' ברמב"ם (שם) שכתב שמצות הזכירה היא "תמידית". וכן מבואר בסמ"ג (שם). ועיין בספר חרדים (פ"ב אות כא) שלפי הרמב"ם סגי בזכירה פעם ביום, וכן מוכח מהמ"א (סי' ס"ק א), וכ"כ בפלא יועץ (כללות ב אות יג) והוסף שהמרבח הרי זה משובח.

אולם מסקנת החינוך (שם) דעובר על זה מי שלא זכר "מעולם" מעשה עמלק. הוי אומר שאם הזכיר פעם בחייו סגי, וכן כתב המנ"ח (שם) אליבא דהחינוך.

מיהו לדעת תוס' (ברכות יג. ד"ה בלה"ק, ומגילה יז: ד"ה כל התורה), והרא"ש (ברכות פ"ז סי' כ) מצוה זו היא "פעם בשנה". ועיין בחת"ס (אה"ע סי' קיט) דהיינו טעמא כי שיעור שכחה הוא שנה כמו שמצאנו בענין בתי ערי חומה, וכ"כ המהר"ם שיק (מצוה תרה אות ב). ועיין בתורת חסד (סי' לו) ובקרו אורה (שם) טעם אחר. ובשנה מעוברת כת' בחת"ס (שם) שאין הדין משתנה. אולם תלמיד המהר"ם שיק (שם) כתב שהחת"ס היה נוהג בשנה מעוברת לכוון לצאת בקריאה של פרשת כי תצא, ושכן ראוי לעשות. ועיין בהליכות שלמה (פ"י"ה הג"ה ב) שהגרש"א זצ"ל לא חש לנהוג כן.

ג. בעשרה ומתוך ס"ת

עוד מצינו בדברי הרא"ש (פ"ז סי' כ) שקריאת פרשת זכור מדאורייתא בעשרה. ועי' במהר"ם שיק (מצוה תרה ובש"ת סי' שלו) שביאר שמן התורה בעינן ציבור כיון שהזכירה והמחיה כתובים יחד, וכשם שהמחיה עיקרה על הציבור ה"ה הזכירה.

אלא שאכתי לא מבואר בדברי הרא"ש האם קריאה מתוך ספר תורה נמי בעינן. וכדברי הרא"ש שכתב שבעינן עשרה פסק השו"ע (סי' קמו ס"ג וסי' תרפה ס"ז), וכתב בפנ"י (מגילה יז: על תוס' ד"ה כל) שמדברי השו"ע הנ"ל משמע שלא בעינן קריאה מתוך ספר תורה.

אולם האשכול (פורים סי' י אות ד) נקט שזכירת עמלק היא מתוך ספר תורה וראיתו ממגילה (יח). שאמרו מנין שהיא זכירה קריאה היא דתניא (לגבי זכירת מעשה עמלק) זכור יכול בלב וכו', הרי דאי לא בעי מתוך ספר מקרא מגילה נמי לא בעי ספר דהא אתיא זכירה מזכירה דעמלק (ועיין בנחל אשכול). וכן מוכח מדברי הסמ"ק (מצוה קמו).

אולם בפנ"י (מגילה יח. ד"ה פסקא) דחה ראיית האשכול. ועיין שם ד"ה בתוס' כל התורה שכתב בדעת תוס' שנראה שמסתפקים האם בעינן ס"ת. אבל בשפת אמת (שם יז: ד"ה בתוס' ד"ה כל) דחה דבריו ונקט שבעינן קריאה מתוך ס"ת. וכן נקט הב"ח (סי' תרפה) וכן משמע מהמ"א (שם) ובקרו אורה (ברכות פ"א אות יט ד"ה ואידך) כתב לאידך גיסא, שאין מצוה זו בציבור, אבל ספר תורה בעינן.

ד. הכרעת המשנה ברורה

מיהו מדברי המ"ב מוכח שדוקא "בציבור" צריכים "ספר תורה", אבל הקורא ללא עשרה לא בעי ספר תורה אלא להידור בלבד. שהרי בסי' תרפ"ה (סי' יד) כתב דבעינן קריאה מתוך הספר "דוקא". וכן נראה מהשעה"צ (סי' קלט אות ה) שכתב דיש לזוהר שלא יעלה סומא או עם הארץ לפרשת זכור כי היא מדאורייתא. ובמ"ב (שם סי' יז) בענין מי שאין לו מנין כתב "יהדר" לקרות זה מתוך הספר וכנ"ל סי' י"ד, ע"כ [ואע"פ שהמ"ב (סי' תרפה סי' טז) העלה צד שקריאה זו ב"ציבור" אינו אלא מדרבנן מ"מ מדבריו הנ"ל מוכח שלעיקר תפס שהוא מדאורייתא].

והא שמצינו במ"ב (סי' קלה סי' מו) שהתיר להביא ספר תורה לאנשים תבושים בבית האסורים אפילו כשהם פחות מעשרה לפרשת זכור שהיא מדאורייתא [ויצטרפו עם המביאים הס"ת לעשרה, עיי"ש סי' מ"ז ובביאור הלכה (שם)], על כרחך היינו משום ש"עיקר המצוה" היא בעשרה מתוך ספר תורה, אלא שהיחיד כשאין לו מקיים הזכירה ע"פ מתוך חומש. [וכ"כ במהר"ם שיק (שם) שגם ביחיד נמי מצוה להזכיר]. ועל כן לוקחים ספר תורה עבור החבושים יוכלו לזכות בעיקר הקיום, ודו"ק. [ועי' בעמק ברכה (פמ"רנצ"ק עמ' מח). ובעין יצחק (א"י"ח סי' א ענף ב אות א)].

ועי' בשערי אפרים (שער ח אות פה) ובלחם הפנים (על קצו"ע סי' קמ סי' א) שיש להוציא הס"ת המהודר ומוגה ביותר שבבית הכנסת. [ועיניין עוד במהר"ם שיק (מצוה תרג) שיצא לחדש שהטעם שבעינן ס"ת הוא משום שבעינן זכירה בפה, והרי דברים שבכתב אי אתה רשאי לאומרם בע"פ, וכתב שלפ"ז אפי' ספר פסול מועיל, ונשאר בצ"ע].

מסקנא דדינא-

העולה לדינא, א' שבת שלפני פורים קורין פרשת זכור, ומצוה מן התורה. וי"א שיש לקרותה בעשרה מתוך ספר תורה כשר. ויש להוציא לצורך קריאה זו הס"ת המהודר ומוגה ביותר שבבית הכנסת. ב' מי שאינו יכול לבוא לשמוע קריאת פרשת זכור, יזהר לקרותה בעצמו, ויהדר לקרותה מתוך ספר, ועל כל פנים מתוך חומש.

ומכאן מתעוררים אנו, שאף שכבר שמענו את קריאת המגילה כמה וכמה פעמים, מ"מ כל שנה ושנה יש לנו להתעורר מחדש, והמתבונן בענין הנס ומעיין שוב בפירושים חדשים והערות חדשות, יוכל לנצל את שעת קריאת המגילה לשעה של התעלות, וכבר כתבו בספרים שהיא עת רצון מיוחדת. ויש להביא עוד מה שכתב הגר"י אייבשיץ ביערות דבש (ח"א דרוש ג) "שמעו נא נבונים עם וחכמים אשר בחר ה' בנו מכל העמים, אל נא תהי קריאת המגילה בעיניכם כדורש ספר זכרונות וספר קורות אבותינו בכל התלאות אשר מצאם, אשר אין בו אלא הגדת המעשה וסיפור דברים, וכי בשביל זה היתה אזהרה לקרותה פעמיים, ותודה לקל כולנו יודעים המעשה ההוא... אמנם רוב מהתועלת אשר נמשך ממנו, מלבד סודות רבות שיש בו... אף גם יש ללמוד ממנה דברים רבים למוסר והנהגת האדם אשר יעשה וחי בהם".

עוד יודעים דברי הגמ' במגילה "קריאתה זו הלילא", וביארו בזה, דאין קריאת המגילה במקום ההלל, אלא שהקריאה היא עצמה ההלל. ואם נכין עצמנו כראוי לשעה מיוחדת זו, נוכל לכוון בקריאת המגילה בהודאה לה' על כל הניסים. (ובספר "יסוד ושורש העבודה" הביא דוגמאות מעשיות לזה מתוך המגילה, הובאו בקונטרס "עבודת יום הפורים").

משלוח מנות ומתנות לאביונים

חלק עיקרי בנס פורים היה ענין האחדות "לך כנוס את כל היהודים", ובפרט שהגזירה היתה על כולם בשוה (וכבר כתב הלבוש הל' חנוכה שזהו החילוק בין חנוכה, שהגזירה היתה על הרוחניות ולכן תקנו להודות ולהלל, לבין פורים שהגזירה היתה על הגופים ולכן תקנו משתה ושמחה. ועוד ביארו בזה שבחנוכה ההלל וההודאה תלויים בכל אחד כפי דרגתו, משא"כ המשתה בפורים שוה אצל כולם כיון שמצד הגוף כולם שוים), וכדי לשמוח שמחה אמיתית צריכים להגיע לאחדות (ועי' במשנ"ב סי' תרצ"ה ס"ק ט) שסעודת פורים יעשה עם בני ביתו כיון שא"א לשמוח כראוי ביחיד, וזוהי הכוונה שיש לכוון במצוות משלוח מנות ומתנות לאביונים.

וכמו שכתב השפתי חיים (פורים עמ' רד - רה) "זה הטעם לתקנת חז"ל משלוח מנות איש לרעהו, שע"י זה יבואו לקירבה הדדית, וע"י קירוב הלבבות בין איש לרעהו תגדל האהבה. וכך מבואר במסכת דרך ארץ זוטא (פ"ב) "אם חפץ אתה להידבק באהבת חברך הוי נושא ונותן בטובתו"... אכן תחילתו היא מעשה חיובי בלבד, אבל סופו לבוא כתוצאה מכך לאהבה פנימית, זו התכלית בקיום מצות משלוח מנות - ליצור אהבה הדדית, וע"י כך לעורר את כח האחדות לדורות - בזמן הזה".

"וכן היא תקנת שאר מצוות היום, מתנות לאביונים - להרגיש את עצמו כאחראי לזולת, וכתוצאה מכך מבטל את רצונותיו הפרטיים,

וכן סעודת פורים - כמבואר בפסוק (אסתר ט, כח) "והימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור משפחה ומשפחה" מברא רש"י "מתאספים יחד ואוכלים ושותים יחד, וכך קיבלו עליהם שימי הפורים לא יעברו" - סעודת פורים מטרתה לאחד את כולם ולשמוח בצוותא איש עם רעהו, וע"י זה מנחילים לדורות את הקבלה המחודשת בימים ההם - כאיש אחד בלב אחד".

שמחת היום

פנים רבים יש לשמחת הפורים, ויש להביא מש"כ הגר"ח ברים (מרבח חיים פרק יב) "מצות היום של פורים הוא מצות השמחה, הכוללת בתוכה, שמחה של מצוה, שמחה של תשועה ה', שמחה של ביעור הרע והשמדתה, שמחה של אמונה ובטחון, ויש בכחה של שמחה זו להשפיע שמחה ומזור לכל ימות השנה כולה, וכן אנו אומרים שושנת יעקב צהלה ושמחה וכו' תשועתם היתה לנצח כל החוסים בך, ומבואר שמשמחת פורים יש לנו לאגור שמחה ואמונה ובטחון לכל ימות השנה ולהודיע לנפשינו ולנפשות הקווים והמאמינים שבכל דור שלא יבושו ולא יכלמו לנצח כל החוסים בה".

יעזרנו ה' לשמוח שמחה אמיתית ביום קדוש ונשגב זה, ולקבל את כל התועלת הרוחנית והשפע הגדול הנשפע עלינו ממרום, והבא ליטהר ע"י הכנה ותפילה - מסייעים בידו לעשות נחת רוח לבוראו ויוכל להתעלות מתוך שמחה ורוממות ע"י כל מצוות היום וסגולתו המיוחדת.

נערך ע"י מחבר סדרת "עבודת המועדים"

העלון נתרם ע"י

משפחת ב.

לרגל הולדת הבת "זיכו לגדלה לתורה לחופה ומעשים טובים"